

7

u

EN

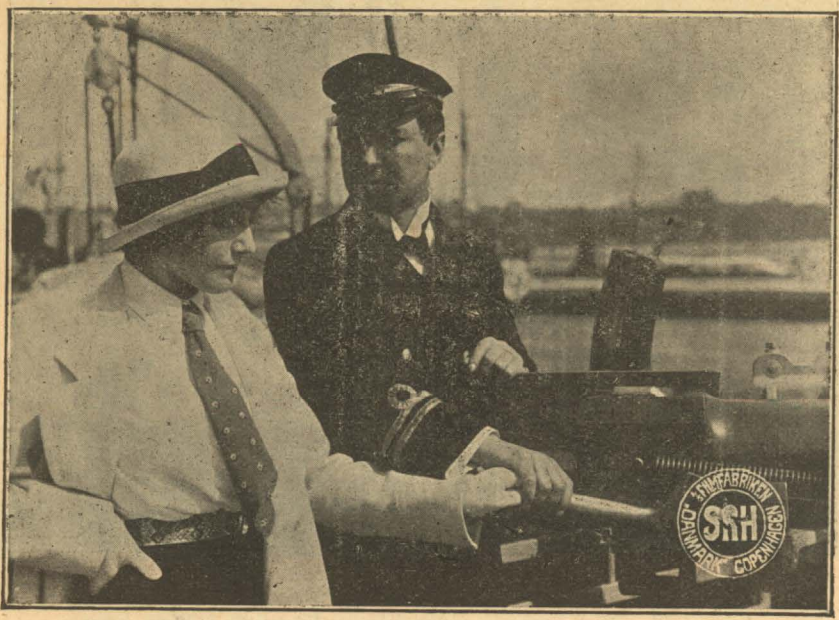
SØMANDS-
BRUD

Et Marinebillede af
Niels Th. Thomsen

EN
SØMANDS-
BRUD

Et Billedbrev af
Miss Th. Thomsen

Udførelse:

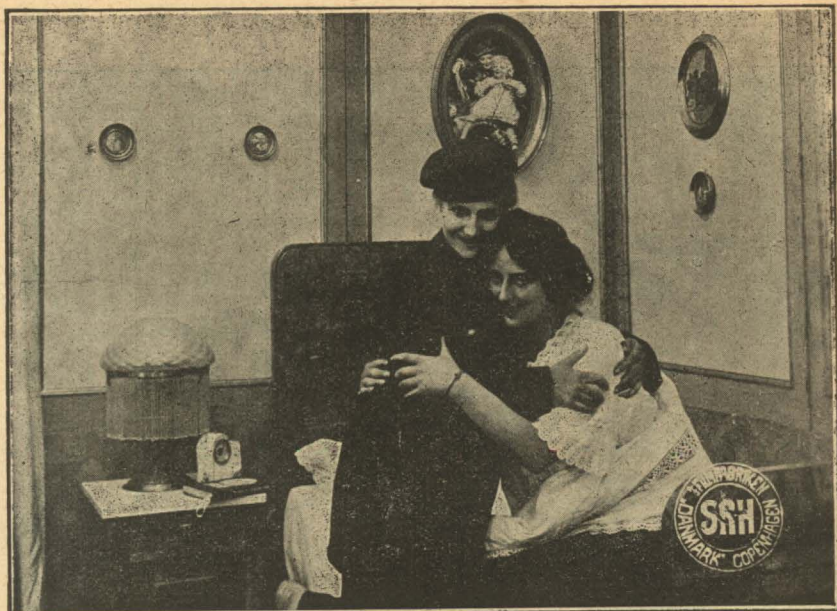
- Kaptajn Hilton . . . Hr. P. S. Andersen
- John Carter Hr. Th. Lund
- Lillian Bennet . . Frk. Gudrun Houlberg
- Styrmanden Hr. O. Kiertzner
- Baadsmanden . . . Hr. Rasmus Ottesen

Kaptajn Hilton, der befinder sig i store Pengevanskeligheder, har besluttet at lade sit Skib gaa under med Mand og Mus for at kunne tilvende sig den store Assurancesum, der vil tilfalde ham, dersom hans fuldtlastede Skude gaar tilgrunde.

Assuranceselskabet vedtager imidlertid kun at tegne den store Forsikring, hvis Skibet bliver stillet under en Søofficers Kommando, og Kaptajn Hilton maa indvillige i at engagere en Marineofficer til Førstestyrmand.

Det er med Sorg, at John Carter forlader sin Post som Marineløjtnant for at gaa over i Koffarditjenesten, men han har netop forlovet sig, og han maa nu ofre sin Karriere for hurtigere at kunne gifte sig.

Et Par Dage før han skal begive sig paa Langfart med

den gamle Tremaster, opsøger hans Kæreste Lillian ham ombord paa hans nye flydende Hjem.

John Carter er ikke i sin Kahyt, da Lillian kommer, og for at adspire sig i Ventetiden, blader hun i Papirerne paa hans Bord.

Paa et Stykke Klatpapir finder Lillian nogle halvt udviskede Skriftegn, der antyder, at John Carter ikke er hende ganske tro, og da Lillian er en meget letbevægelig og eventyrlysten Natur, beslutter hun at ville følge sin Kæreste paa hans første Koffardifart, thi nu da hun har Beviser i Hænde for, at han kender andre Kvinder, vil hun personlig overtøge sig om John Carters Troskab.

Den sidste Aften i Land tilbringer John Carter sammen med Lillian, og da de sent om Aftenen skilles, beder Lillian med en skalkagtig Mine sin Kæreste undskyldte, at hun ikke siger Farvel til ham ombord paa Skibet den næste Morgen, thi hun frygter, at hun ikke kan komme saa tidlig op.

I al Hemmelighed har Lillian været ombord paa Kaptajn Hiltons Skib forklædt som Skibsdreng og søgt Hyre.

Kaptajnen har nok fundet, det var en underlig „Splejs“, men har, da han dog manglede en Mand, engageret Lillian, — saa da John Carter den næste Morgen sejler

bort, følges han af Lillian i en Forklædning, der gør hende ganske ukendelig.

Lillians første Indtryk af Livet paa Havet svarer ikke ganske til hendes Forventninger.

Allerede den første Aften ombord maa hun udnytte al den Raadsnarhed, hun ejer, for at slippe ud af et Køjerum, som hun skal dele med tre Matroser, og den næste Morgen, hvor hun skal gaa i Bad sammen med den øvrige Besætning, er hun lige ved at fortvivle, indtil et Tilfælde befrier hende fra den farlige Stilling.

Lillian finder heldigvis ombord en gammel, paalidelig Baadsmand, som hun kan betro sig til, og ved hans Hjælp lykkes det hende at føre en taalelig Tilværelse, han tager sig venligt af hende, saaledes at hendes Hemmelighed bliver røbet.

Dette lader sig ogsaa let praktisere, da Kaptajn Hilton og hans Medskyldige, Skibets Andenstyremand, kun tænker paa deres forbryderiske Planer, og Skibets Førstestyremand har heller ikke Tid til at beskæftige sig med den ret umulige Skibsdreng, thi han tænker i sine ledige Timer kun paa sin Kæreste — Frk. Lillian Bennet

Nogen Tid er gaaet og Skibet anløber den første store Havneby.

Det er et Led i Kaptajn Hiltons Planer, at her skal John Carter afmonstres ved Vold eller Drab, det er ham ligemeget, men den pligtopfyldende Søofficer er ham i Vejen ved Udførelsen af den Forbrydelse, han har planlagt.

Men John Carter er ikke i Humør til at gaa i Land, han har netop modtaget et fingeret Brev fra sin Kæreste, som har sat ham i daarligt Lune, og Kaptajnen og Styrmanden maa opgive deres Forsæt. Den gamle Baadsmænd faar imidlertid lokket John Carter med op paa sin Stamcafé. Her træffer de Kaptajn Hilton og Styrmanden, og disse begynder straks at realisere deres Forsæt.

Det lykkes dem ogsaa at faa arrangeret et Overfald paa John Carter, hvor han overmandes og prisgives Kæfens Forbrydervært, men den brave, gamle Baadsmænd og den behjertede Lillian befrier ham og dermed mislykkes Anslaget.

Næste Morgen gaar det videre mod nye Eventyr . . .

Skibet befinder sig nu i rum Sø, og Kaptajn Hilton finder, at Tiden nu er inde til at sprænge Skibet i Luf-ten.

Men Lillian kommer paa Spor af Forbrydelsen, og for at udrydde enhver Mulighed for, at hun skal betro

sin Viden til andre, lader Kaptajnen hende smide overbord.

A
Heldigvis redder Lillian sig og kommer i rette Tid til at frelse sine Kammerater ombord fra den Fare, der truer dem.

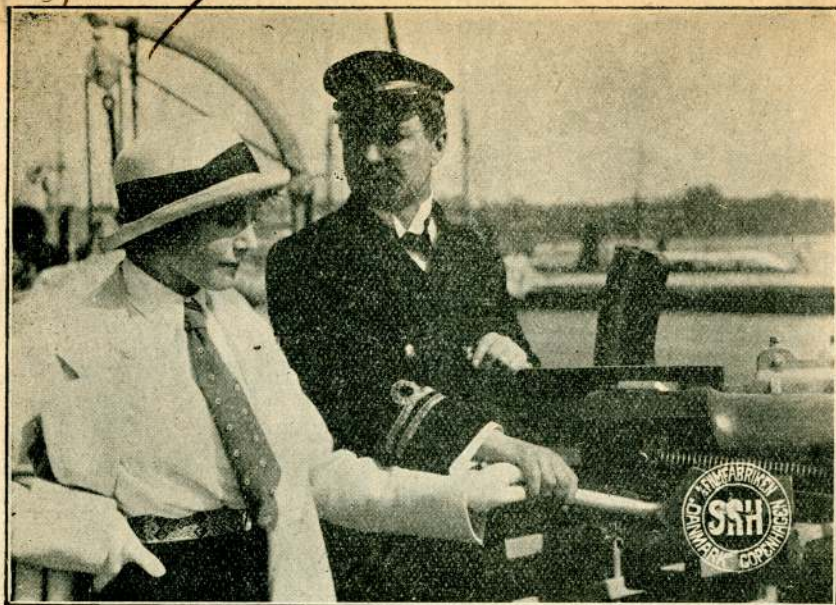
Kaptajnen og hans Medskyldige gribes paa fersk Gerning, ifærd med at antænde Skibets Krudtbeholdning.

Styrmanden springer overbord og omkommer. Kaptajnen bliver tilbage — og Besætningen forlader Skibet i Redningsbaaden, som Kaptajn Hilton hemmelig har provianteret til sig og sin Medvider.

Skibet er viet til Undergang — snart er det forvandlet til en brændende Masse, og Kaptajn Hilton redder sig i sidste Øjeblik døende ud fra den hærgende Ild, han selv har antændt.

John Carter genkender overrasket og glad i den lille, modige Skibsdreng sin Kæreste; og den Mistanke, der har givet Anledning til, at Lillian gik til Søs, viser sig nu at være af saa ringe Natur, at der ingen Uoverensstemmelse findes mere mellem Lillian og John Carter.

En Sømandsbrud.

Et Marinebillede af Niels Th. Thomsen.

—
Udførelse:

Kaptajn Hilton	Hr. P. S. Andersen.
John Carter	Hr. Th. Lund.
Lillian Bennet	Frk. Gudrun Houlberg.
Styrmanden	Hr. O. Kiertzner.
Baadsmænden	Hr. Rasmus Ottesen.

Kaptajn Hilton, der befinder sig i store Pengevanskeligheder, har besluttet at lade sit Skib gaa under med Mand og Mus for at kunne tilvende sig den store Assurancesum, der vil tilfalde ham dersom hans fuldtlastede Skude gaar tilgrunde.

Assuranceselskabet vedtager imidlertid kun at tegne den store Forsikring, hvis Skibet bliver stillet under en Søofficers Kommando, og Kaptajn Hilton maa indvillige i at engagere en Marineofficer til Førstestyrmænd.

Det er med Sorg, at John Carter forlader sin Post som Marineløjtnant for at gaa over i Koffarditjenesten, men

han har netop forlovet sig, og han maa nu ofre sin Karriere for hurtigere at kunne gifte sig.

Et Par Dage før han skal begive sig paa Langfart med den gamle Tremaster, opsøger hans Kæreste Lillian ham ombord paa hans nye flydende Hjem.

John Carter er ikke i sin Kahyt, da Lillian kommer, og for at adspredde sig i Ventetiden blader hun i Papirerne paa hans Bord.

Paa et Stykke Klatpapir finder Lillian nogle halvt udviskede Skriftegn, der antyder, at John Carter ikke er hende ganske tro, og da Lillian er en meget letbevægelig og eventyrlysten Natur, beslutter hun at ville følge sin Kæreste paa hans første Koffardifart, thi nu da hun har Beviser i Hænde for, at han kender andre Kvinder, vil hun personlig overtøge sig om John Carters Troskab.

Den sidste Aften i Land tilbringer John Carter sammen med Lillian, og da de sent om Aftenen skilles, beder Lillian med en skalkagtig Mine sin Kæreste undskylde, at hun ikke siger Farvel til ham ombord paa Skibet den næste Morgen, thi hun frygter, at hun ikke kan komme saa tidlig op.

I al Hemmelighed har Lillian været ombord paa Kaptajn Hiltons Skib forklædt som Skibsdreng og søgt Hyre.

Kaptajnen har nok fundet det var en underlig »Splejs«.

men har, da han dog manglede en Mand, engageret Lillian, — saa da John Carter den næste Morgen sejler bort, følges han af Lillian i en Forklædning, der gør hende ganske ukendelig.

Lillians første Indtryk af Livet paa Havet svarer ikke ganske til hendes Forventninger.

Allerede den første Aften ombord maa hun udnytte al den Raadsnarhed, hun ejer, for at slippe ud af et Køjerum, som hun skal dele med tre Matroser, og den næste Morgen, hvor hun skal gaa i Bad sammen med den øvrige Besætning, er hun lige ved at fortvivle, indtil et Tilfælde befrier hende fra den farlige Stilling.

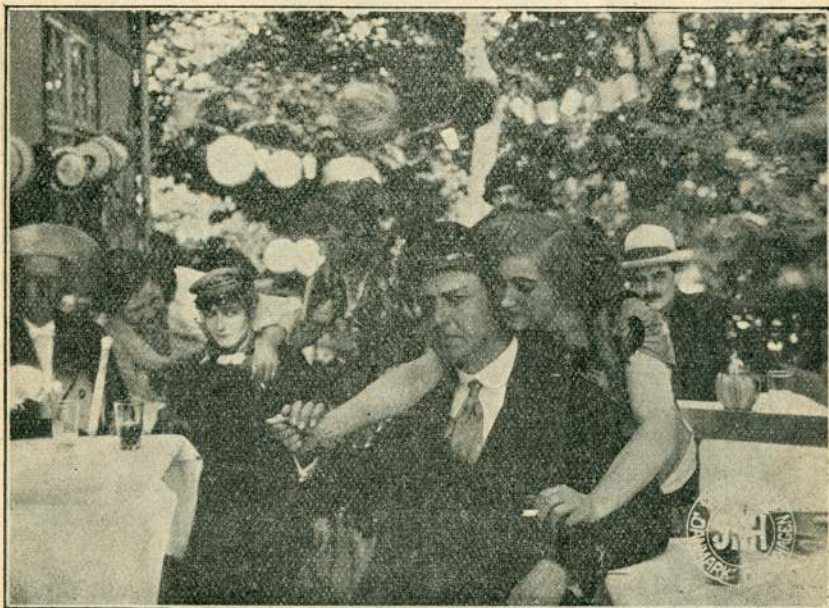
Lillian finder heldigvis ombord en gammel, paalidelig Baadsmænd, som hun kan betro sig til, og ved hans Hjælp lykkes det hende at føre en taalelig Tilværelse, han tager sig venligt af hende, saaledes at hendes Hemmelighed bliver røbet.

Dette lader sig ogsaa let praktisere, da Kaptajn Hilton og hans Mødskyldige, Skibets Andenstyremand, kun tænker paa deres forbryderiske Planer, og Skibets Førstestyremand har heller ikke Tid til at beskæftige sig med den ret umulige Skibsdreng, thi han tænker i sine ledige Timer kun paa sin Kæreste — Frk. Lillian Bennet.....

Nogen Tid er gaaet og Skibet anløber den første store Havneby.

Det er et Led i Kaptajn Hiltons Planer, at her skal John Carter afmonstres ved Vold eller Drab, det er ham lige meget, men den pligtopfyldende Søofficer er ham i Vejen ved Udførelsen af den Forbrydelse, han har planlagt.

Men John Carter er ikke i Humør til at gaa i Land, han har netop modtaget et fingeret Brev fra sin Kæreste, som har sat ham i daarligt Lune, og Kaptajnen og Styrmanden maa opgive deres Forsæt. Den gamle Baadsmand faar imidlertid lokket John Carter med op paa sin Stamcafé. Her træffer de Kaptajn Hilton og Styrmanden.

den, og disse begynder straks at realisere deres Forsæt.

Det lykkes dem ogsaa at faa arrangeret et Overfald paa John Carter, hvor han overmandes og prigsives Kafeens Forbrydervært, men den brave, gamle Baadsmand og den behjertede Lillian befrier ham og dermed mislykkes Ansiget.

Næste Morgen gaar det videre mod nye Eventyr.....

Skibet befinder sig nu i rum Sø, og Kaptajn Hilton finder, at Tiden nu er inde til at sprænge Skibet i Luften.

Men Lillian kommer paa Spor af Forbrydelsen, og for at udrydde enhver Mulighed for, at hun skal betroe sin Viden til andre, lader Kaptajnen hende smide overbord.

Heldigvis redder Lillian sig og kommer i rette Tid til at frelse sine Kammerater ombord fra den Fare, der truer dem.

Kaptajnen og hans Medskyldige gribes paa fersk Gerning, ifærd med at antænde Skibets Krudtbeholdning.

Styrmanden springer overbord og omkommer. Kaptajnen bliver tilbage — og Besætningen forlader Skibet.

i Redningsbaaden, som Kaptajn Hilton hemmelig har previanteret til sig og sin Medvider.

Skibet er viet til Undergang — snart er det forvandlet til en brændende Masse, og Kaptajn Hilton redder sig i sidste Øjeblik døende ud fra den hærgende Ild, han selv har tændt.

John Carter genkender overrasket og glad i den lille, modige Skibsdreng sin Kæreste; og den Mistanke, der har givet Anledning til, at Lillian gik til Søs, viser sig nu at være at saa ringe Natur, at der ingen Uoverensstemmelse findes mere mellem Lillian og John Carter.